

Dünyayı da, ahireti de kazanmanın bahası nedir?

F. D. Rumuzlu okuyucumuz: “Kalbim dünyaya çok bağlı rızkı dert ediyorum. Dünyalık meseleler hep aklımı meşgul ediyor. Hiçbir işim de ilerlemiyor. Hem bu dünyamı, hem öteki tarafımı kaybetmekten korkuyorum. Bana bir tavsiyede bulunabilir misiniz?”

GÖREVLERİMİZİ İHMAL ETMEMELİYİZ

Dünyayı da, ahireti de kazanmanın bahası çalışmaktır. Ve Allah’tan ümidini kesmemektir. Çalışmaktan maksat, hem dünyayı, hem ahireti ihya eden çalışmadır. Aslında ibadetimizi yapıp o dünyalık dediğimiz meşrû işimize devam ettiğimizde, aynı işte ahireti de kazanma imkânı elde ediyoruz.

Çünkü işimizi güzel yaptığımızda bundan insanlar faydalaniyorsa, bunun bahası sadece aldığımız birkaç yüz lira maaş değildir. İşimizi dürüst ve hakkını vererek yaptığımızda, insanlar Allah razı olsun dediklerinde, aynı işte dünyadan daha fazla ahirette kazanıyoruz.

İbadetimizi yaptığımızda dünyalık dediğimiz helâl işler de ahirete mal oluyor.

Diğer bir husus tevekküldür. Bu can mülkü Cenab-ı Allah’a aittir. Allah’ın mülküne ait rızkı düşünmeye gerek yoktur. Allah yarattığı canın rızkını verecektir. Müsterih olmak lâzımdır. Mütevekkil olmak lâzımdır. Allah’a güvenmeliyiz. Kanaatkâr olmalıyız. Allah’ın rızkımızı ve ihtiyaçlarımızı vereceğine, dünyamızı ve ahretimizi mamur edeceğine hüsn-ü zan etmeliyiz.

Ancak görevlerimizi ihmal etmemeliyiz.

Mademki rızkımızı Cenab-ı Allah taahhüt etmiş ve mademki yalnız O veriyor. Öyleyse rızkımızı düşünmemize ve bundan dolayı üzülmemize gerek yoktur. Rızık kazanacak bir işimiz varsa, işimize devam etmeliyiz. Yolunda gitmeyen işlerimizin çoğunu sabırla ve teenni ile hareket ederek aşabiliriz.

İNSAN ÇALIŞTIĞI KADAR KAZANIR

Kur'ân, dünyayı da, ahireti de çalışmaya bağlamıştır. 1 Çalışmadan, çaba göstermeden, gayret etmeden hiçbir şey olmuyor. “Bir kere karar verip azmettin mi, artık Allah’a tevekkül et.” 2 buyuran Kur'ân azmetmeyi ve çaba göstermeyi de tevekkülün ilk basamağı saymıştır.

Keza, “Gerçekten güçlkle beraber kolaylık vardır. Öyleyse, bir işi bitirince hemen diğerine koyul. Ardından Rabbine yönel ve yalvar.” 3 buyuran Kur'ân güçlklere göğüs germeyi, ardından kolaylık geleceğini, bir işi bitirince yenisine başlamamız gerektiğini, dinlenmenin dışında boş ve muattal kalmamamız gerektiğini, sonra da Allah’a yönelip tevekkül etmemiz gerektiğini söylüyor.

Bu Kur'ânî programı uyguladığımızda ne dünyada, ne ahirette “nic’olur ki halim?” demeyiz. Çünkü inşallah başarılı oluruz. Artık rızığımızı ve dünyamızı düşünmemize de gerek kalmaz.

Ancak kazan ve karavana kaynatmayı devletin angaryası sayan, aslî işini de talim bilen çalışkan asker gibi, rızık için çalışmayı Allah’ın angaryası sayalım, aslî işimizi de ibadet bilelim. Ve Allah’ın lütfuna ulaşmak için çalışalım ve kazanalım.

ERZAK İŞLERİ ASLÎ İŞİMİZ DEĞİLDİR

Aslî işimizin ne olduğunu Beşinci Söz dikkat çekici bir temsil ile şöyle anlatıyor:

“Seferberlikte bir taburda biri muallem, vazifeperver; diğeri acemî, nefisperver iki asker beraber bulunuyordu. Vazifeperver nefer, talime ve cihada dikkat eder, erzak ve tayinatını hiç düşünmezdi. Çünkü anlamış ki; onu beslemek ve cihazatını vermek, hasta olsa tedavi etmek, hattâ indelhace lokmayı ağzına koymaya kadar devletin vazifesidir. Ve onun asıl vazifesi, talim ve cihaddır. Fakat bazı erzak ve cihazat işlerinde işler. Kazan kaynatır, karavanayı yıkar, getirir.

Ona sorulsa: Ne yapıyorsun?

- Devletin angaryasını çekiyorum, der.

Demiyor: Nafakam için çalışıyorum.

Diğeri şikempver ve acemî nefer ise, talime ve harbe dikkat etmezdi. “O, devlet işidir. Bana ne?” derdi. Daim nafakasını düşünüp onun peşine dolaşır, taburu terk eder, çarşıya gider, alış-veriş ederdi.” 4

Temsilde talim ve harp, namaz ve nefisle m¼cadeledir ki bizim asl¼ vazifemizdir. Devlete ait olan askeri doyurmak ise bizim için rızıktır ki, Allah'ın vazifesidir.

Dolayısıyla biz kendi vazifemizde, ibadetimizde aksaklık meydana getirmemeye çalışalım. Allah'a da tevekk¼l ve kanaat içinde işimizi yapmaya da gayrete delim.

İşler inşallah yoluna girecektir.

Dipnotlar:

- 1- Necm S¼resi: 39.
- 2- Âl-i İmran S¼resi: 159.
- 3- İnřirah S¼resi: 5-8.
- 4- S¼zler, s. 37.